

Sygnatura akt VI Ka 240/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **19 kwietnia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Agata Gawron-Sambura

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Jacka Sławika Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r.

sprawy **R. W.** ur. (...) w O.

syna Z. i J.

oskarżonego z art. 178a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 25 stycznia 2016 r. sygnatura akt VII K 788/15

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Zabrzu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 240/16

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Z. wystąpił w dniu 13 listopada 2015 r. do Sądu Rejonowego z wnioskiem złożonym na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. przeciwko R. W., podejrzanemu o popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k., wnosząc o wydanie wobec niego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z nim kary 12 miesięcy pozbawienia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie (z art. 178 a § 1 k.k.);

- zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres lat 3 (art. 42§ 2 k.k.);

- świadczenia pieniężnego w wysokości 5000 zł (art. 43a§ 2 k.k.);

- zwolnienie od ponoszenia kosztów postępowania (art. 624§ 1 k.p.k.).

Sąd Rejonowy w Zabrzu uwzględnił w całości ten wniosek i procedując na posiedzeniu (k. 8), wyrokiem z dnia 25 stycznia 2016 r., uznał oskarżonego za winnego zarzuconego mu przestępstwa, za które wymierzył mu uzgodnioną z nim karę 12 miesięcy ograniczenia wolności oraz ustalone we wniosku środki karne.

Wyrok ten został zaskarżony przez oskarżyciela publicznego w części dotyczącej kary na niekorzyść oskarżonego, który zarzucił orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa materialnego, a

mianowicie art. 34 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie i wymierzenie oskarżonemu kary w niższym rozmiarze od wynikającego z cytowanej normy prawnej

W konkluzji Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego okazała się oczywiście zasadna w rozumieniu art. 437 k.p.k. i art. 438 KPK i jako taka zasługiwała na uwzględnienie.

Zaskarżony nią wyrok został wydany z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego wskazanego w zarzucie apelacji. Bezsprzeczne jest, że skierowanie przez prokuratora do sądu wniosku w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o skazanie oskarżonego bez przeprowadzenia rozprawy nakłada na sąd obowiązek poddania kontroli takiego wniosku pod względem jego poprawności zarówno w zakresie formalnym, jak i merytorycznym. Przedmiotem tego rodzaju kontroli powinna być także kwestia zgodności wszystkich propozycji zawartych we wniosku z regułami obowiązującego prawa materialnego, w tym również właściwej oceny proponowanych kar, czy środków probacyjnych. Instytucja skazania bez rozprawy zakłada bowiem nie tylko uzgodnienie poddania się przez oskarżonego takiemu skazaniu, ale także zaakceptowanie przez niego wszystkich mających być objętych tym skazaniem określonych reakcji karnoprawnych. Uwzględnienie wniosku prokuratora uzgodnionego uprzednio z oskarżonym o skazanie go bez rozprawy w określony sposób (art. 335 § 1 k.p.k. i art. 343 § 1 k.p.k.) może nastąpić tylko wtedy, gdy wniosek taki dołączony do aktu oskarżenia odpowiada wszystkim warunkom formalnym i merytorycznym. Stwierdzenie wadliwości wniosku lub potrzeby dokonania jakiegokolwiek zmiany w jego treści winno doprowadzić w pierwszej kolejności do podjęcia próby w toku posiedzenia uzgodnienia pomiędzy prokuratorem a oskarżonym odpowiedniej modyfikacji wniosku, zwłaszcza w kierunku postulowanym przez sąd w razie stwierdzenia takiej wadliwości - lub winno prowadzić do skierowania sprawy do rozpoznania na rozprawie, na zasadach ogólnych (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 maja 2011 r., IV KK 126/11, z dnia 26 września 2011 r., II KK 197/11, z dnia 26 października 2011 r., IV KK 283/11, z dnia 23 lutego 2012 r., III KK 386/11, Biul. PK 2012/2, poz. 17).

Uwzględniając w całości dołączony do aktu oskarżenia i uzgodniony z R. W. wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie stosownej kary oraz środków karnych, Sąd Rejonowy nie dostrzegł, że wysokość proponowanej we wniosku kary ograniczenia wolności narusza treść art. 34§ 1 k.k., z którego dyspozycji wynika, że sąd wymierza karę ograniczenia wolności w miesiącach i latach.

Oczywistym więc jest, że kara ta wymierzana w czasokresie od 1 miesiąca do 11 miesięcy – orzekana będzie w miesiącach, powyżej zaś w miesiącach i latach. Zgodnie bowiem z art. 12c k.k.w. w postępowaniu wykonawczym miesiąc liczy się za 30 dni, a rok za 365 dni. Oznacza to, że **kara orzeczona w wymiarze 12 miesięcy będzie odbywana przez 360 dni**, a w **wymiarze 1 roku przez 365 dni**.

Analiza treści zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy wymierzając karę 12 miesięcy ograniczenia wolności zamiast kary 1 roku ograniczenia wolności, postąpił wbrew dyspozycji przepisu art. 34 § 1 k.k. Zatem, wymierzając oskarżonemu karę ograniczenia wolności w niższym wymiarze niż przewidziany wskazaną normą prawną, Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy prawa materialnego, a to art. 34§ 1 k.k., mającej rażący charakter, która w oczywisty sposób wpływała na treść orzeczenia. Oczywiście bowiem staje się, że nieprawidłowe określenie kary ograniczenia wolności w wymiarze 12 miesięcy zamiast 1 roku wpływać będzie na długość realnego odbywania tej kary.

W ten sposób rażąco naruszył również dyspozycję art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., ponieważ nie mógł zaakceptować wniosku prokuratora sprzecznego z obowiązującym prawem karnym materialnym, lecz powinien

dokonać oceny zgodności propozycji zawartych we wniosku z aktualnym stanem prawnym (zob. wyrok SN z dnia 25 września 2010 r., sygn. IV KK 163/12) i zasugerować prokuratorowi oraz oskarżonemu potrzebę odpowiedniej modyfikacji zawartego porozumienia, aby wniosek nie naruszał dyspozycji art. 34§ 1 k.k., a tym samym był możliwy do uwzględnienia przez Sąd w trybie konsensualnym.

Mając na uwadze podniesione wyżej okoliczności oraz fakt, że zostały naruszone reguły postępowania konsensualnego, uchylono w całości zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy tenże sąd doprowadzi do takiego skorygowania wniosku prokuratora, aby jego kształt był zgodny z przepisami prawa materialnego, a w przypadku braku stosownych uzgodnień między stronami sprawę zwróci oskarżycielowi publicznemu. Kierując się powyższą argumentacją, Sąd II instancji orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku.